



Иван Вазов

Зимна вечер

Навън е вятър, тъмно, влажно.
Дъждът плющи във нощний мрак
и сякаш някой там челяк
в прозореца ми блъска страшно.

Стоя... Свеща печално клати
и стреля пламък бледожълт.
Кат гости тайни, непознати
играят сенки по зидът.

Що мисля? Моят дух блудящи
незнайно някъде лети...
Невярно сфанати мечти
перото ми лениво дращи:

ту думи тъмни и без свърз,
ту мисли бледни ил забавни,
ил просто в драски своенравни
душата си изливам аз.

И нищо! А усекам нещо,
че вдън душата ми живеи
и тегли се навън горещо
в свободен стих да се излей.

Желание ли то е тайно?
Тъга ли скрита? Ил любов
на мен слетяла от незнайно?
Ил женски образ някой нов?

Не, нищо веч ме не привлича.
Любих аз много... Веч не щъ!
Не, друго искам: аз ламтя
за сърце – мене да обича!

Но сърце жежко ни едно
за мен в света не е туптяло:
о да, едно бе, ала то
да бий отдавна е престало...

И тъвжно аз с бездушен взор

следа за сенките бездушни
и с тез хартии равнодушни
безгласен вода разговор.

А как желал би, как жаднея
тук с друга любяща душа
шума да слушам на дъжда
и свойта да споделям с нея!

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Надежда Владимирова, Мартин Митов, Словото; Емигиол Османова,
Пловдивски университет, септември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5153>]